

“Βλέπεις, αδελφή, αυτές τις πύλες;”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η Ανάμνηση της οπτασίας της Σοφιανής τιμάται από την εκκλησία μας κάθε χρόνο στις 6 Αυγούστου

Στάσου εδώ να γνωρίσης τα τεράστια της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.

Σε κάποια περιοχή πλησίον της Κωνσταντινουπόλεως, που ονομάζεται Άβυδο, κατοικούσε ένας ορθόδοξος και ευλαβής χριστιανός με την επίσης ενάρετη και θεοφιλή σύζυγό του Σοφιανή κατά το έτος 1607 μ.Χ.

Κάποια φορά ασθένησε η Σοφιανή και παρέμεινε στο κρεβάτι επί είκοσι ημέρες χωρίς να μπορεί να σηκώσει ούτε το κεφάλι της. Κατά την δύση του ηλίου της 3ης Αυγούστου άπλωσε τα χέρια της στον ουρανό και φάνηκε σαν να εξέπνευσε. Όλοι οι συγγενείς της τότε ετοίμαζαν τα αρμόδια για την ταφή χωρίς να μπορούν από κανέναν να παρηγορηθούν. Διεπίστωσαν όμως ότι κάτω από τον αριστερό μαστό της το μέρος εκείνο ήταν θερμό, οπότε και την άφησαν ασαβάνωτη μέχρις ότου τελείως νεκρωθεί.

Εν τω μεταξύ ήλθε και η κατά σάρκα αδελφή της και μέσα στην απελπισία και τον πόνο της πήρε κρύο νερό και ράντισε την Σοφιανή η οποία συνήλθε και είπε τα εξής στην αδελφή της Άννα: «Καλλίτερα να μην είχες έλθει, αδελφή μου, εδώ διότι περισσότερη ζημία και θάνατο μου προξένησες, παρά ζωή πρόσκαιρη, διότι οι φωνές σου με εξέβαλαν από τον φωτεινό εκείνο Παράδεισο και την ανέκφραστη δόξα του Θεού που απολάμβανα. Έπρεπε, άθλια, όταν με είδες νεκρή, να χαιρόσουν περισσότερο και να ευχαριστούσες τον Θεό, παρά τώρα όπου με βλέπεις και ανέζησα».

Αφού είπε και άλλα πολλά και έγινε καλλίτερα της ζήτησαν οι παρευρισκόμενοι να διηγηθεί τα μυστήρια του Θεού που είδε στην άλλη ζωή. Εκείνη ζήτησε Πνευματικό να τα εξομολογηθεί και, εάν εκείνος κρίνει ότι είναι εύλογο, να τα μάθουν και άλλοι. Ήλθε λοιπόν ο Πνευματικός Ιερόθεος Κουκουζέλης, Προηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Κύπρου, ο οποίος με πατριαρχική προσταγή ήλθε για να εξομολογήσει την Σοφιανή, η οποία και διηγήθηκε τα εξής:

«Καθώς σηκώθηκα και ανεκάθισα στο κρεβάτι μου, λιποθύμησα και βλέπω μπροστά μου ένα αστραπόμορφο νεανία, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του ένα χρυσό δοχείο γεμάτο νερό και μου είπε: Σοφιανή, γνωρίζω ότι έχεις μεγάλη δίψα και η καρδιά σου φλέγεται από την ασθένεια. Αν όμως πιείς αυτό το ζωοπάροχο νερό, θα υγιαίνης στην ψυχή και στο σώμα και θα έχεις παντοτινή χαρά. Εγώ, ακούοντας αυτά, εσκίρτησα από χαρά, και άλλο τίποτε δεν ήθελα παρά να βλέπω τον φαινόμενο εκείνο νέο. Όταν έλαβα το ποτήρι αυτό στα χέρια μου για να το πιώ, δεν ξέρω πως, αρπάχθηκα από την ζωή και επί τρία ημερονύκτια έλειπα από το σώμα, η δε ψυχή μου ακολούθησε εκείνο τον νέο και ανεβαίναμε στον ουρανό. Περάσαμε επτά σφαιροειδείς κύκλους του ουρανού μέσα σε σκότος βαθύ και κατόπιν φθάσαμε σ' ένα φωτεινό και πανευώδη τόπο, προ του οποίου βρίσκονταν δύο ψηλές και πανθαύμαστες πύλες. Η δεξιά ήταν κατασκευασμένη από καθαρό χρυσό και πολύτιμους λίθους, ενώ η αριστερά από χαλκό και αναμμένο σίδηρο, που φαινόταν σαν φλογεροί άνθρακες. Γύρω από αυτήν στέκονταν πλήθος από φρικωδέστατους οπλισμένους γίγαντες που φύλαγαν την πύλη και εγώ τότε έμεινα άφωνη από τον φόβο μου.

Μου λέγει ο οδηγός μου: Βλέπεις, αδελφή, αυτές τις πύλες; Αυτές είναι οι πύλες της δικαιοσύνης και η μεν χρυσή είναι της Βασιλείας των Ουρανών, η δε σιδερένια της κολάσεως των αμαρτωλών.

Αφήσαντες αυτές τις πύλες ανεβήκαμε ψηλότερα σε φωτεινότερο τόπο, όπου στέκονταν άπειρα πλήθη φωτομόρφων ανδρών των οποίων οι θέσεις δεν ήταν όλες σε ένα τόπο, αλλά άλλου ήταν ψηλότερα και αλλού χαμηλότερα.

Τότε ο οδηγός μου με τοποθέτησε ανάμεσα στους αγγέλους και μου είπε: Σοφιανή, εδώ σκύψε και προσκύνησε. Αμέσως τότε εγώ έσκυψα και προσκύνησα με πολύ φόβο, αλλά ποιόν προσκύνησα δεν είδα. Εκείνος πάλι με σήκωσε και μου είπε: Στάσου εδώ να γνωρίσεις τα τεράστια της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου, και μετά τα λόγια αυτά είδα ένα πύρινο, λαμπρό και βασιλικό θρόνο, κάτω από τον οποίο ήταν ένα ανθρώπινο χέρι το οποίο κρατούσε μία ζυγαριά.

Γύρω από αυτόν τον θρόνο στέκονταν αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, οι οποίοι ανέβαιναν από την οδό που ήλθα και εγώ, μεταφέροντας ψυχές ανθρώπων, ανδρών, γυναικών και παιδιών και όταν τις ανέβαζαν εδώ, έλεγαν: Προσκυνάτε, και εκείνες οι ψυχές προσκυνούσαν, όπως δηλαδή έκανα και εγώ. Επάνω στον φοβερό θρόνο, μέσα σε φωτεινές νεφέλες, καθόταν ο Δεσπότης Χριστός, ενδεδυμένος ένα γαλαζοπόρφυρο ένδυμα. Εγώ από την δυνατή λάμψη του προσώπου Του, δεν μπόρεσα να τον ατενίσω. Οι παριστάμενοι άγγελοι έψαλλαν το: «Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος ὁ ὢν καὶ προὖν καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός,

ἐλέησον τὸ πλάσμα σου». Ενώ ἄλλοι ἀγγελικοὶ χοροὶ ἔψαλλαν το: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου». Εκείνοι που ἦταν μαζί μας ἔψαλλαν το: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἄνθρωποις εὐδοκία» ἄλλοι δε ἔψαλλαν το: «Ἀλληλούϊα» ἀνά τρεῖς φορές, ἐνῶ ἄλλοι το: «Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν» καὶ οὐδέποτε ἔπαυαν τὴν δοξολογία τους.

Απὸ τὰ δεξιὰ τοῦ Χριστοῦ στεκόταν ἡ Θεοτόκος καὶ ἀριστερά ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ὅπως τοὺς εἰκονίζουν οἱ ἀγιογράφοι. Οἱ ἄγγελοι, ὅταν τελείωναν τὴν δοξολογία τους, προσκυνούσαν τὸν Κύριο κλίνοντες τὰ κεφαλὰς τους, ὁ δε Κύριος ὑψωνε τὰ ἀχραντὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλογούσε. Απὸ τὰ Δεσποτικά δάκτυλα τῶν χειρῶν Του ἔπεφταν ποταμηδὸν πολύτιμοι λίθοι καὶ μαργαρίτες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο βλέποντας ἐγώ, ἐφρίξα καὶ ρώτησα τὸν ὁδηγό μου τι εἶναι αὐτὰ τὰ μυστήρια, Εκείνος μου εἶπε:

«Βλέπεις, Σοφιανή, τοὺς μαργαρίτες καὶ τοὺς πολύτιμοις λίθους που πέφτουν ἀπὸ τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ Δεσπότη καὶ κατέρχονται στὴν γῆ; Αὐτοὶ εἶναι τὸ ἀφατο ἐλεὸς Του, ἡ ἀπειρος ἀγάπη, τὴν ὁποία ἔχει πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ γι' αὐτὸ πέμπει τὴν εὐλογία Του στὰ σπίτια τῶν ἀγαθῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, που φυλάττουν ἀπαρασάλευτὴ τὴν πίστη σ' Αὐτόν καὶ σε ὅσους ἐξομολογούνται καθαρὰ τὰς ἀμαρτίες τους, ἐφαρμόζουν τὰς θείας ἐντολὰς καὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὰ θελήματα τοῦ διαβόλου, ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς λυτρώνει ἀπὸ κάθε κακὸ. Αὐτοὶ που ἐλεοῦν καὶ ἀγαποῦν τὸν πλησίον τους, ἀπολαμβάνουν ζῶντες αὐτὰς τὰς εὐλογίας καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους κληρονομοῦν τὴν ἐδῶ διαμονή καὶ μακαριότητα.

Οἱ φλογοειδεῖς πύρινοι κόμποι που πέφτουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ Του χεῖρ σημαίνουν τὸν θυμὸ, τὴν ὀργή καὶ τὴν ἀγανάκτηση Του γι' αὐτοὺς που κάνουν ἀμαρτωλὴ ζωὴ καὶ ἀδικοῦν τὸν πλησίον τους. Αὐτοὶ ὅχι μόνον στεροῦνται τὴν πρόσκαιρὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ παραπέμπονται στὸ αἰώνιο πῦρ γιὰ νὰ κολάζονται με τοὺς ἀκάθαρτους δαίμονες».

Αριστερά ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ τὴν ζυγαριά, που εἶπαμε, διακρινόταν μέγα χάσμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξερχόταν ἀφόρητὴ δυσωδία, θειαφώδης αὐρά καπνοῦ καὶ ἀναρίθμητες σπαρακτικὲς φωνές ἀνθρώπων που συνεχῶς φώναζαν το: «οὐαὶ καὶ τὸ ἄλλοῖμονο».

Οἱ ἄγγελοι ἔφερναν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γῆ καὶ, ἀφοῦ προσκυνούσαν, τὰς ὁδηγοῦσαν σὲ ἐξέταση ὅλων τῶν ἔργων τους που ἔκαναν στὴν γῆ, καὶ τὰ μὲν καλὰ τὰ ἔθεταν στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ζυγαριᾶς τὰ δε πονηρὰ στὸ ἀριστερὸ τῆς. Κατόπιν τὰς σεσωσμένους καὶ ἁγίες ψυχὰς ἔδινε ἐντολή ὁ Χριστὸς καὶ τὰς ὁδηγοῦσαν οἱ ἄγγελοι στὸν τόπο που βρισκόταν ἡ χρυσή πύλη, ἐνῶ τὰς

αμετανόητες και αμαρτωλές ψυχές τις έριχναν σε εκείνο το χάος της αβύσσου. Τότε οι άγγελοι χαιρόντουσαν και ευφραινόntonτουσαν για τις σωσμένες ψυχές, ενώ λυπόντουσαν και σκυθρωπάζαν για τις κολασμένες.

Εκείνη την στιγμή έφεραν οι άγγελοι μία ψυχή, της οποίας πλεόναζαν οι αμαρτίες της από τα αγαθά της έργα και επρόκειτο ο Κύριος να κάνει νεύμα στους αγγέλους να την ρίξουν στο χάος. Τότε όμως παρουσιάσθηκε μπροστά η Κυρία Θεοτόκος και ο Τίμιος Πρόδρομος και παρακαλούσαν τον Κύριο λέγοντας: «Οι οικτιρμοί Σου, Μακρόθυμε, νικούν την οργή Σου· αν και είναι αμαρτωλή αυτή η ψυχή, δεν έπαυσε να φυλάγει την αληθινή σε Σένα πίστη και γι' αυτό Σε ικετεύουμε να την συγχώρησης». Ενώ αυτοί παρακαλούσαν τον Χριστό, ήλθαν και οι άγγελοι προβάλλοντες τις ελεημοσύνες, τίς Λειτουργίες, τα κεριά, το λάδι, τις προσφορές και τα μνημόσυνα τα οποία έκανε. Ακόμη ανέβηκαν και οι προσευχές των ιερέων, οι οποίοι λειτουργούσαν γι' αυτή την ψυχή και οι αγαθοεργίες των γονέων και συγγενών της που προσφέρθηκαν στους πτωχούς για την ανάπαυση της. Επί πλέον ακούσθηκαν οι δεήσεις των πτωχών, που έλαβαν τις ελεημοσύνες από τους συγγενείς της, λέγοντες το: «Ό Θεός να τήν συγχώρηση».

Τότε ακούσθηκε η φωνή του Δεσπότη να λέγει: «Ιδού για την δέηση των ιερέων μου και των αδελφών μου των πτωχών, δίνω συγχώρεση σ' αυτή την ψυχή». Ενώ λοιπόν επρόκειτο να νεύση ο Κύριος με το δεξί Του χέρι να βάλουν οι άγγελοι την ψυχή αυτή μαζί με τούς δικαίους, έφθασαν στον Θρόνο Του οι οδυρμοί, οι φωνές, τα μοιρολογήματα και οι αγανακτήσεις των γονέων της και οι βλασφημίες κατά του Θεού, τις οποίες έλεγαν επηρεασμένοι από την θλίψη τους και έτσι εξεδήλωναν την απιστία τους στο ενδέκατο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Όταν συνέβησαν αυτά, οργίσθηκε πολύ ο Κύριος και είπε: «Επειδή δεν αρκέστηκαν στις δεήσεις των ιερέων μου, αλλά και αντιμάχονται εναντίον μου, να σηκώσετε αυτή την ψυχή και να την ρίψετε στο σκότος το εξώτερο». Οι άγγελοι τότε πολύ λυπήθηκαν γι' αυτή την ψυχή, αλλά κάνοντας υπακοή στον Χριστό, πήραν την ψυχή και την έριξαν στο αχανές εκείνο βάραθρο της κολάσεως. Τότε τόλμησα και εγώ η ταλαίπωρη να ρωτήσω τον οδηγό άγγελό μου: «Γιατί, Κύριέ μου λυπούνται τόσο πολύ οι άγγελοι, όταν ρίχνεται κάποια ψυχή στο βάραθρο της κολάσεως;»

Εκείνος μου είπε: «Αυτό το χάος είναι εκείνο που χωρίζει τους δικαίους από τους αμαρτωλούς και βυθίζει όσους πέσουν στον αφώτιστο αυτό τόπο του Άδου, στον οποίο κολάζονται αιωνίως. Εάν έχουμε όλοι οι άγγελοι χαρά για τους σωσμένους, πολύ περισσότερο έχουμε λύπη γι' αυτούς που κολάζονται».

Ενώ μου έλεγε αυτά ο άγγελός μου, ακούω ξαφνικά μεγάλο θόρυβο, διότι ερχόντουσαν άγγελοι φέροντες μία ψυχή με ψαλμωδίες και θυμιάματα, λαμπάδες

και φωτοχυσίες. Αυτή η ψυχή ερχόταν με πολλή χαρά και παρρησία, οι δε ψυχές των δικαίων ήλθαν για να την προϋπαντήσουν. Είχε η μακαρία αυτή ψυχή το ένδυμά της λευκό και καθαρό σαν τον ήλιο και δεν έφερε καμία κηλίδα ή στίγμα αμαρτίας, όπως είχαν οι άλλες ψυχές. το ένδυμα αυτό νομίζω ότι θα ήταν η στολή του αγίου Βαπτίσματος, το οποίο φύλαξε αμόλυντο και γι' αυτό έλαμπε τόσο πολύ. Ήλθε λοιπόν αυτή η ψυχή και προσκύνησε, όπως όλες κατά την συνήθεια. Τότε όλοι οι άγγελοι εβόησαν μεγαλόφωνα λέγοντας: «Σε ευχαριστούμεν, Παντοκράτωρ Δέσποτα, διότι είδαμε ψυχή δικαίου καθαρή και αμόλυντη από την αμαρτία». Τότε ακούσθηκε βροντώδης η φωνή του Δεσπότη λέγουσα: «Πάρετε αυτή και να την αναπαύσετε μαζί με τούς αγίους». Έπειτα στρέφοντας τον λόγο του και το χέρι Του προς εμένα, είπε: «Να οδηγήσετε και την Σοφιανή αυτή στις κατοικίες και μονές των αγίων μου, για να τις δει· επειδή όμως την αναζητούν πολλοί στον κόσμο, να την επιστρέψετε στο σώμα της για να σωθούν και άλλοι από την εξιστόρηση αυτής της οπτασίας που αξιώθηκε εδώ να δει. Αν αγωνισθεί να αποκτήσει και άλλες αρετές και ευδοκιμήσει τελείως, τότε θέλει να αξιωθεί μετά από τρείς χρόνους ν' απολαύσει μεγαλύτερες τιμές».

Με αυτό το λόγο του Δεσπότη με άρπαξε ο άγγελος και ακολουθήσαμε εκείνη την δικαία ψυχή, ενωθέντες με άλλες σωσμένες ψυχές. Φθάσαμε μπροστά από την χρυσή εκείνη πύλη του Παραδείσου. Ξαφνικά είδα μπροστά μου την Κυρία Θεοτόκο με ανέκφραστη δόξα και μαζί της ο Απόστολος Πέτρος, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του κλειδιά. Άνοιξε την ωραία εκείνη πύλη και μπήκε πρώτη η Θεοτόκος κατόπιν ο Πέτρος και μετά οι άγγελοι με τις ψυχές που μετέφεραν. με αυτούς πήγαινα και εγώ βιαζόμενη να συμπορεύομαι με την Θεοτόκο. Ο τόπος αυτός ήταν τόσο φωτοστόλιστος και πανευώδης, ώστε θαύμαζα και χαιρόμουν ανεκδιήγητα. το έδαφος εκείνο δεν έμοιαζε με την στερεά γη την δική μας, η οποία έχει ανηφόρες, κατηφόρες, πέτρες, ποτάμια και όσα άλλα βλέπουμε, αλλά ήταν λευκή σαν το καθαρό βαμβάκι ή χρυσό ύφασμα στολισμένο με ποικίλους πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Είδα επίσης δένδρα ψηλά, ευώδη και κατάφορτα από άνθη και ωραιότατους καρπούς, που έμοιαζαν με ρόδα και κρίνα. Κάτω από τα δένδρα φαίνονταν ότι ήταν χρυσοπόρφυρα στρώματα επάνω στα οποία αναπαύονταν άνδρες, γυναίκες και παιδιά, μεταξύ των οποίων γνώρισα πολλούς από την πατρίδα μου την Άβυδο και από την πόλη αυτή, οι οποίοι είχαν πεθάνει.

Εκεί είδα τον ιερέα πατέρα μου Ιωάννη και την μητέρα μου Αναστασία και μία αδελφή μου, πλην όμως δεν μπόρεσα να τους πλησιάσω και να τους μιλήσω. Οι κατοικίες τους δεν ήταν όμοιες, όπως δεν ήταν όμοιες οι αρετές και τα έργα τους εδώ στην γη. Βαδίζοντας ακόμη προς τα εμπρός είδα και τους Αγίους, οι οποίοι ήταν σε ψηλό και φωτεινότερο τόπο και περιπατούσαν όλοι λευκοφορεμένοι και ενδεδυμένοι με λαμπρότατο φως. Ενώ τότε αναρωτιόμουν με τον εαυτό μου, ποιοι

να είναι άραγε αυτοί, στράφηκε η Θεοτόκος προς εμένα και μου είπε: «Σοφιανή, βλέπεις τις αναπαύσεις των Αγίων; Βάδιζε γρήγορα να προφθάσεις και προσκύνησης τον δίκαιο Αβραάμ, διότι δεν θα τον δεις καθώς το ποθείς». Τότε έτρεξα εγώ και είδα από μακριά τον Αβραάμ να κάθεται σ' ένα ωραιότατο θρόνο και γύρω του αναρίθμητες ψυχές με πολλή ευφροσύνη και χαρά. Εγώ έτρεχα να τον δω και να τον απολαύσω, οπότε με είδε εκείνος και μου ένευσε να τον πλησιάσω. Παίρνοντας περισσότερο θάρρος έτρεχα για να τον φθάσω, αλλά εκείνη την στιγμή άκουσα τις φωνές της αδελφής μου και με το κρύο νερό που ράντισε το πρόσωπό μου, επανήλθα στον εαυτό μου και αισθάνθηκα μεγάλο βάρος και ψυχρότητα στο σώμα μου, σαν να μου ήταν πάγος. Σιγά-σιγά εμψυχώθηκε το σώμα και συνήλθα τελείως».

Αφού άκουσε αυτά με προσοχή ο Πνευματικός της την ερώτησε:

– Είδες κανένα άλλο μυστήριο, παιδί μου; Είδες δαιμόνια τελωνιακά, κολάσεις αμαρτωλών, όπως βλέπουν πολλοί άλλοι;

Η Σοφιανή αποκρίθηκε:

– Δεν είδα τίποτε περισσότερο, πάτερ μου.

– Γνωρίζεις κανένα αγαθό, την ερωτά ο ιερέυς, που να έπραξες στην ζωή σου;

– Τί καλό ζητείς από εμένα την αμαρτωλή, πάτερ; Αλλά, επειδή με αναγκάζεις, θα σου πω αυτό που γνωρίζω. Πριν τρία χρόνια, εκεί που έγνεθα στο πατρικό μου σπίτι, μία μεσημβρία άκουσα μεγάλη βοή και ταραχή, σαν να συνέβαινε σεισμός και τότε βλέπω με τα μάτια μου τρεις ιεροπρεπείς άνδρες με αρχιερατικές στολές, οι οποίοι, καθώς γνωρίζω από τις εικόνες τους, ήταν οι Τρεις Ιεράρχες, Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος ο Θεολόγος και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Εγώ παρέλυσα από τον φόβο μου, έκανα τον σταυρό μου και τους προσκύνησα με μεγάλο φόβο. Εκείνοι τότε μου είπαν:

– Μη φοβείσαι, Σοφιανή, εμείς είμαστε οι Τρεις Ιεράρχες και θέλουμε να αφιερώσεις στον Θεό το σπίτι σου για να γίνει εκκλησία στο όνομά μας και εμείς θα πρεσβεύουμε για την σωτηρία σου.

Εγώ τόλμησα και τους είπα:

– Άγιοι Δεσπότες μου, είναι αυτό το σπίτι κατάλληλο για δοξολογία Θεού και κατοικία δική σας, αφού μάλιστα και εμείς είμαστε πτωχοί άνθρωποι και δεν έχουμε τον τόπο να κάνουμε εκκλησία, όπως ορίζετε; Εκτός από αυτά δεν γνωρίζω και την γνώμη του συζύγου μου, ακόμη και αν θα μπορέσουμε να πάρουμε βασιλική

άδεια για την ανοικοδόμηση αυτής της εκκλησίας.

Εκείνοι μου είπαν:

- Μη στενοχωριέσαι που είναι ο χώρος ακάθαρτος και κοπρώδης, ούτε να φοβάσαι για την βασιλική άδεια, μόνο φρόντισε εσύ να μας τον αφιερώσεις και εμείς όλα τα άλλα θα τα τακτοποιήσουμε. Διότι κατά την παλαιά εποχή ο αχυρώνας αυτός ήταν ναός δικός μας. Αν όμως αμελήσεις και δεν κάνεις, όπως σου λέγομε, θα παρακαλέσουμε τον Θεό να σου αφαιρέσει την ζωή σου ως παρήκοη.

Μόλις είπαν αυτά οι Άγιοι, έγιναν άφαντοι. Όταν το βράδυ ήλθε ο άνδρας μου του ανήγγειλα όλα τα γενόμενα. Μετά από τρεις ημέρες, μετά το απόδειπνο και την μικρή προσευχή μας, φάνηκαν πάλι οι Άγιοι με σεισμό και μου είπαν μεγαλόφωνα:

- Σοφιανή, γιατί δεν έκανες αυτό που σε ορίσαμε και μέλλεις να πεθάνεις με αιφνίδιο θάνατο;

Εγώ λέγω τότε του ανδρός μου:

- Ακούς τι προστάζουν οι Άγιοι;

Αυτός αποκρίθηκε και τούς είπε:

- Άγιοι Δεσπότες μου, μου τα είπε όλα η Σοφιανή, αλλά επειδή είμαστε πτωχοί και δεν έχουμε τα μέσα, φοβούμεθα δε και την εξουσία του κράτους, γι' αυτό δεν κάναμε τίποτε. Επειδή όμως ορίζετε να τον αφιερώσουμε στον Θεό και την αγιοσύνη σας, από σήμερα να γίνει δικός σας ο τόπος αυτός.

Οι Άγιοι του είπαν:

- Αύριο το πρωί θα σκάψεις μέσα στον αχυρώνα και θα βρεις μάρμαρα, σταυρούς, ακόμη και την Αγία Τράπεζα και θα πεισθείς έτσι στα λόγια μας. Πήγαινε και στον Σουλτάνο και ζήτησέ του την άδεια και εμείς θα τον καταπείσουμε να σας την δώσει.

Αφού είπαν αυτά οι Άγιοι, αναχώρησαν. Εμείς όλη εκείνη την νύκτα την περάσαμε με δοξολογίες στον Θεό και το πρωί ανακοινώσαμε το γεγονός στους συγχωριανούς μας και όλοι έτρεξαν με σκαπτικά εργαλεία να βοηθήσουν στο σκάψιμο. Πράγματι, βρήκαμε την Αγία Τράπεζα από λευκό μάρμαρο και άλλα εκκλησιαστικά αντικείμενα που ήταν χωμένα. Πήραμε με ευκολία και την άδεια από τον Σουλτάνο και άρχισε η ανοικοδόμηση της εκκλησίας. Εμείς είχαμε μερικά χωράφια, τα πουλήσαμε και αγοράσαμε διάφορα αναγκαία πράγματα για την εκκλησία και αφού τελείωσαν οι δουλειές, με πατριαρχική άδεια, ήλθε ο Άγιος

μητροπολίτης Κίτρους και την εγκαινίασε. Εμείς κατόπιν φύγαμε από το χωριό μας και εγκατασταθήκαμε στην Κωνσταντινούπολη παίρνοντας σπίτι με ενοίκιο. Όμως σε παρακαλώ, άγιε Πνευματικέ μου, να πείσεις τον άνδρα μου να μου επιτρέψει να γίνω μοναχή για να κλάψω τις αμαρτίες μου αυτά τα τρία έτη που μου υποσχέθηκε ο Κύριος ότι θα μείνω ακόμη σ' αυτή την ζωή.

Ο Πνευματικός της ακούγοντας αυτά, είπε στον άνδρα της να μη την εμποδίσει να πραγματοποιήσει τον διακαή της πόθο. Εκείνος του είπε ότι μετά από δύο χρόνια θα πάνε μαζί στους Αγίους Τόπους να προσκυνήσουν τα Ιερά Προσκυνήματα και να αφιερωθούν στον Θεό.

Πράγματι, αφού πούλησαν τα υπάρχοντά τους, έφυγαν για τα Ιεροσόλυμα και εκεί εξομολογήθηκαν τα πάντα στον Πατριάρχη Σωφρόνιο. Μετά κοινωνήσαν των Αχράντων Μυστηρίων και η μεν Σοφιανή πήγε σε μοναστήρι και έγινε μοναχή με το όνομα Σωφρονία, ο δε άνδρας της πήγε σε ανδρικό και από Χρήστος ονομάσθηκε Χαρίτων.